

Yoktuk Yoksunduk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ocak 2016

Yetim verdiğim düşlerimin öncesinde doğmamıştım henüz. Doğduktan sonra doğurduğum hüznü taneciklerine sakladım ve yükledim boyutsuz yüklemelerimi. Hicap ettiler öncesinde ve savruk namelerle süzöldüler bire ikişer: Kayıptım epeydir. Çalmamıştım lakin çaldırdıklarımın beni benden eden. Zaman sarkacına sığdırdığım boyutsuz günahlarım, önce sakındılar sonra savruldular teker teker ve sığıntı bir tekerlemeye sığdırdım artık ne idiye hikmeti akıbeti olmayan dünlerimin.

Maruzatımı henüz dile getirmemişim ki. Yetmezmiş gibi, sakıncalı bir cümleymişçesine sakındı insanlar sevmekten. Bu da yetmedi: Yok saydılar önce aşkı sonra mizacını hükümler ve sefilce dem vurdular anlamsızlık iken anlam yükledikleri alabildiğine. Sefildim önceleri, sakıldı yetilerim ve derbederdi zaman ve mekân. Kayıtsız kimliklerdi aslında tek bilinmeyen. Yine de yetemedim ne onlara ne sürece riayet ettim. Kem küm etti nizam, soluklandı gök kubbe ve şartlandı insanoğlu: okka gibi oturmuştu yalan o yüzsüz mizacına serzeniş yüklü söylencelerdi mademki vuku bulan, kalmalıydım bir adım ötede.

Yok sayıldım, yok saydım, yoksun kıldım. Yoksundum, yoktun, noksandım hatta hiçlikti iştiğal ettiğim. Debdebeli bir yalnızlığa her nasılsa kayıtsız kalamadı devran. Yüksünmemişim ki. Yüksündüler. Yük bellediler uçuk kaçık düşlerimi.

Sıra sıra dizilmek bir marifetmişçesine, önce çekincelerimi sundum sonra sakıncalarını beyan ettiler. Rezil bir düzen, vezirdi kesilen ahkâm, sessizdi miracım, sona kurmuşum saati.

Sonlanmadan son veremediklerim tek kozuydu gölgelerin.

Son bulan masallardaki kahramanlar o kadar mutsuzdu ki.

Oysaki hep mutlu sona riayet eden bir hikâyeye inanmıştık. Masal prensesleri mutlu değildi. Yok saydık, yok sayıldık, hiçliğe kurgulanmıştı ve koşullanmıştı milat bildiğimiz her gün dönümü.

Zamansız ölümler sorgulanmadı asla ve hep yargılandı aşk ve ihanetti tek teselli şeytanın indinde.

Gölgeler muaf tutulmalıydı ve zaman nasıl da yeknesak, sadece arşınladı. Bizler mimlendik. Bizlerdik gölgelik. Bizlerdik mağrur ve mağdur.

Sıra sıra dizildi devrik cümleler: Hepsi anlamsızdı çünkü anlamsızdı hayat ve bohçamda yırtık düşlerim, sadece geri kaçtım sadece sustum. Susturulmuşum. Susmamdı öğretilen üstelik iştiğal ettiğim sadece

sessizlikti bir bir mücbir sebepleri ile şart koşulmuştum.

Geçirgen zihniyetlerde kaybolmaksam, ben zaten ölüydüm.

Ve açtım gözümü ama kördüm, kördü dünya.

Uyanmamalıydım. Lakin uyandırılmışım.

Ölmüştüm ama... Hiçliğin tezahürü idi mademki ölü bildiklerim, anlamsızdı kaygılarım. Kaygılanmamı gerektirecek hiçbir düşünce kalmamıştı elimde: Senden önce, bizden sonra. Bendim bizden ayrık. Sendin, sencileyin bir düşünce gebe.

Yoktuk. Yoksunduk. Bizlik hiçlik makamındaydı ve bendim varlığın tecellisindeki tek suçlu.

Düzenin kaygan yankıları nasıl da çığırkandı ve ölgündü gök kubbe en az kayıp sarkacımın, en az kırık dünlerimin tınısındaki o solgun gül kadar karışık iken kafası belki de kopuk yapraklarından damlarken üç beş damla kan.

Demlendim önce. Süzıldüm günbegün. Yalıtıldım geleceğe dair bitmek bilmez niyazlarıma sokulmuşken hüzün tanecikleri. Türedim, türetildim ve tüketildim ama tüketmedim sevgiyi. Susmaksam nihai görevim...